

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 5.12.2007
KOM(2007) 769 lopullinen

**KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE, EUROOPAN PARLAMENTILLE JA
EUROOPAN TALOUS- JA SOSIAALIKOMITEALLE**

**jäsenvaltioiden tuomioistuinten välisestä yhteistyöstä siviili- ja kauppaoikeudellisissa
asioissa tapahtuvassa todisteiden vastaanottamisessa 28 päivänä toukokuuta 2001
annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1206/2001 soveltamisesta**

1. TAUSTAA

Komission kertomus on laadittu jäsenvaltioiden tuomioistuinten välisestä yhteistyöstä siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa tapahtuvassa todisteiden vastaanottamisessa 28 päivänä toukokuuta 2001 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1206/2001 23 artiklan mukaisesti¹.

Todisteiden vastaanottamisesta ei ollut kaikkien jäsenvaltioiden välistä sitovaa säädöstä ennen vuotta 2001. Euroopan unionin neuvosto antoi vuonna 2001 asetuksen (EY) N:o 1206/2001 jäsenvaltioiden tuomioistuinten välisestä yhteistyöstä siviili- ja kauppaoikeudellisissa asioissa tapahtuvassa todisteiden vastaanottamisessa. Asetuksessa vahvistetaan menettelysäännöt, joilla helpotetaan todisteiden vastaanottamista toisessa jäsenvaltiossa. Asetusta sovelletaan kaikissa Euroopan unionin jäsenvaltioissa lukuun ottamatta Tanskaa. Jäsenvaltioiden välisissä suhteissa asetus korvaa vuonna 1970 tehdyn Haagin yleissopimuksen. Asetus ja kaikki sen soveltamiseksi tarpeelliset tiedot ovat saatavilla Euroopan siviilioikeudellisen atlaksen verkkosivuilla seuraavassa osoitteessa:

http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/te_information_en.htm

Asetuksen tultua voimaan komissio on keskustellut asetuksen soveltamisesta eri tilaisuuksissa Euroopan siviili- ja kauppaoikeudellisen verkoston puitteissa. Yhteistyössä oikeudellisen verkoston kanssa komissio on myös laatinut käsikirjan asetuksen soveltamiseksi. Lisäksi komissio on pyytänyt tutkimusta asetuksen soveltamisesta.

1.1. Siviilioikeudellisia asioita koskevan Euroopan oikeudellisen verkoston kokoukset

Asetuksen soveltamisesta on keskusteltu siviilioikeudellisia asioita koskevan Euroopan oikeudellisen verkoston kokouksissa.

Verkoston kaikkien jäsenten vuosikokouksissa 13.–14. joulukuuta 2004 ja 11. joulukuuta 2006 keskusteltiin asetuksen soveltamisesta saaduista kokemuksista. Tärkeimmät esille tuodut asiat olivat:

- Käytännön ongelmat (esim. tietyissä tapauksissa pyynnöt lähetettiin edelleen keskuseliimiin, lomakkeissa käytettiin joskus pyynnön esittäneen valtion kieltä, muut viestintäongelmat pyynnön esittäneen ja pyynnön vastaanottaneen tuomioistuimen välillä).
- Asetuksen soveltamisala, erityisesti käsite ”siviili- ja kauppaoikeudelliset asiat” ja ”todisteet” (varsinkin DNA- ja verinäytteiden ottamista koskevat ongelmat etenkin isyyskokeiden yhteydessä).
- Nykyaikaisen viestintätekniikan käyttö todisteiden vastaanottamisen yhteydessä. Valituksia esitettiin varsinkin siitä, että useissa jäsenvaltioissa ei vielä ollut käytettävissä teknisiä välineitä videokokouksien pitämiseksi.

¹ EYVL L 174, 27.6.2001, s. 1.

Verkostossa keskusteltiin 21. huhtikuuta 2005 käsikirjaluonnoksesta, jonka komission yksiköt laativat yhteistyössä verkoston kanssa. Käsikirjalla pyritään opastamaan asianosaisia, tuomareita, asianajajia ja keskuselimiä sekä antamaan parempi käsitys asetuksesta. Se on saatavilla myös Internet-osoitteessa:

http://ec.europa.eu/civiljustice/evidence/evidence_ec_guide_en.pdf

Vuoden 2006 lopussa ja vuoden 2007 alussa komissio jakoi jäsenvaltioille 50 000 kappaletta käsikirjasta. Kaikilla asetuksen soveltamiseen osallistuvilla tuomioistuimilla tulisi olla tämä käsikirja.

1.2. Tutkimus asetuksen (EY) 1206/2001 soveltamisesta

Kuten edellä todettiin, komissio pyysi kertomuksen valmistelemiseksi asetuksen soveltamisesta tutkimuksen, jonka ulkoinen toimeksisaaja laati. Kertomus on saatavilla osoitteessa:

http://ec.europa.eu/justice_home/doc_centre/civil/studies/doc_civil_studies_en.htm

Tutkimuksen päätavoitteena oli laatia empiirinen analyysi. Erityisesti tarkoituksena oli selvittää, onko asetuksen soveltaminen parantanut, yksinkertaistanut ja nopeuttanut tuomioistuinten välistä yhteistyötä todisteiden vastaanottamisessa.

Tutkimus perustuu kartoitukseen, jonka toimeksisaaja suoritti marraskuun 2006 ja tammikuun 2007 välisenä aikana. Sen pohjana on asetuksen eri artiklojen soveltamista koskevaan kyselylomakkeeseen saaduista 544 vastauksesta 424 vastausta. Kysymyslomakkeeseen vastasi jäsenvaltioiden viranomaisia, lakimiehiä, tuomareita ja muita asetuksen soveltamiseen osallistuvia henkilöitä.

2. ASETUKSEN (EY) 1206/2001 SOVELTAMINEN

Tässä osassa keskitytään siihen, onko asetuksen soveltaminen yksinkertaistanut ja nopeuttanut tuomioistuinten välistä yhteistyötä todisteiden vastaanottamisessa, ja asetuksen useiden säännösten käytännön soveltamiseen.

2.1. Pyyntöjen täyttämiseen tarvittu aika

Tutkimus osoittaa, että useimmat todisteiden vastaanottamista koskevat pyynnöt täytetään 90 päivän kuluessa kuten asetuksen 10 artiklan 1 kohdassa määrätään (ks. liite I). Kyselyyn vastanneiden mukaan tämä on nopeampaa kuin ennen asetuksen voimaantuloa. On myös suuri määrä tapauksia, joissa 90 päivän määräaika ylitetään. Joissakin tapauksissa aikaa tarvitaan jopa yli kuusi kuukautta. Lisäksi pyyntöjen täyttämiseen tarvittava aika vaihtelee merkittävästi jäsenvaltioiden välillä. On erityisesti huomattava, että monissa vuonna 2004 Euroopan unioniin liittyneissä valtioissa pyynnöt täytetään yleisesti 90 päivän kuluessa, kun taas joissakin muissa jäsenvaltioissa tarvittava aika on usein pidempi.

2.2. Keskuselimet

Näyttää siltä, että keskuselimet yleisesti hoitavat niille asetuksessa annetut tehtävät tehokkaasti (ks. liite II). Tehokkuus näyttää kuitenkin vaihtelevan jäsenvaltioiden välillä.

Tutkimus osoittaa myös, että keskuselinten on joskus haettava ratkaisuja erityyppisiin ongelmiin, joita saattaa esiintyä pyynnön esittämisen yhteydessä, kuten asetuksen 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään².

Siitä huolimatta, että asetuksen mukaan todisteiden vastaanottamista koskevat pyynnot on lähetettävä välittömästi jäsenvaltioiden tuomioistuinten välillä ja että keskuselinten olisi siis lähetettävä pyynnot edelleen asianomaiseen tuomioistuimeen vain poikkeustapauksissa, tutkimus osoittaa, että keskuselimet joskus tai jopa usein lähettävät pyyntöjä asianomaiseen tuomioistuimeen. Sen vuoksi voidaan päätellä, että nykyisessä edelleen jatkuvassa sopeutumisvaiheessa asetusta ei tunneta tarpeeksi ja että olisi pyrittävä kaikin tavoin parantamaan sen tuntemusta EU:n tuomioistuinten keskuudessa.

2.3. Lomakkeet

Tutkimus osoittaa, että vakiolomakkeiden käyttö ei yleensä ole aiheuttanut ongelmia (ks. liite III). Lomakkeiden käyttöönottoa pidetään hyvin myönteisenä ja pääasiallisena syynä todisteiden vastaanottamisen yksinkertaistumiseen ja nopeutumiseen. Oikeusallalla toimivien koulutus on kuitenkin riittämätöntä lomakkeiden täyttämiseksi, mikä johtaa ongelmiin lomakkeiden käytössä. Näyttää siltä, että lomakkeita ei aina ole täytetty kokonaisuudessaan ja että pyynnön täyttämiseen tarvittavia olennaisia tietoja puuttuu.

2.4. Viestintätekniikka

Tutkimus osoittaa, että asetuksen 10 artiklan 4 kohdassa ja 17 artiklan 4 kohdassa säädetty viestintätekniikan käyttö on käytännössä yksinkertaistanut ja nopeuttanut tietojen vastaanottamista muissa jäsenvaltioissa, mutta sitä edelleen käytetään varsin harvoin. Viestintätekniikan ja etenkin videokokoustekniikan käyttö ei yleensä ole aiheuttanut ongelmia (ks. liite IV).

Nämä havainnot osoittavat, että toisaalta viestintätekniikan käyttö on merkittävästi yksinkertaistanut todisteiden vastaanottamista, mutta toisaalta tekniikan tarjoamia mahdollisuuksia käytetään edelleen valitettavan vähän, koska tarvittavaa tekniikkaa on edelleen rajoitetusti saatavilla³. Tulevaisuudessa jäsenvaltioiden olisi ponnisteltava merkittävästi viestintätekniikan ja erityisesti videokokousten käytön lisäämiseksi. Sähköisen oikeuden (E-Justice) edistämisen tärkeyttä on korostanut sekä neuvosto, joka kokouksessaan 12.–13. kesäkuuta 2007 pyysi sähköistä oikeutta koskevan työn jatkamista Euroopan tason teknisen perustan luomiseksi, että Eurooppa-neuvosto, joka

² Kyselylomakkeessa esitetyt huomautukset eivät kuitenkaan anna paljon tietoja siitä, minkä tyyppisiä ongelmia keskuselinten oli ratkaistava.

³ Tuomioistuimet, joissa videokokoustekniikka on tällä hetkellä käytettävissä, mainitaan Euroopan siviilioikeudellisen atlaksen käsikirjassa. Tällä hetkellä se on käytettävissä kaikissa Alankomaiden ja Portugalin tuomioistuimissa, sekä joissakin Itävallan, Kyproksen, Viron, Suomen, Saksan, Irlannin, Slovenian, Ruotsin ja Yhdistyneen kuningaskunnan tuomioistuimissa.

vahvasti kokouksessaan 21.–22. kesäkuuta 2007, että neuvoston olisi myös edistettävä edelleen sähköistä viestintää oikeusasioissa (E-justice).

2.5. Pyyntöjen toimittaminen

Tutkimuksen perusteella (ks. liite V) näyttää, että pyynnot ja muut ilmoitukset toimitetaan yleensä nopeinta mahdollista keinoa käyttäen (asetuksen 6 artikla)⁴.

2.6. Tuomioistuinten suorat yhteydet

Päinvastoin kuin todisteiden vastaanottamista koskevassa vuoden 1970 Haagin yleissopimuksessa asetuksessa säädetään, pyyntöjen toimittamisen todisteiden vastaanottamiseksi on tapahduttava suoraan jäsenmaiden tuomioistuinten välillä, mikä on yksi tärkeimmistä uudistuksista Haagin yleissopimukseen verrattuna.

Tutkimus osoittaa, että pyynnön esittäneet ja pyynnön vastaanottaneet tuomioistuimet (2 artikla) täyttävät yleensä asetuksen mukaiset tehtävänsä tehokkaasti. Jäsenvaltioiden välillä on kuitenkin eroja.

Pyyntöjen toimittaminen suoraan tuomioistuinten välillä ei näytä aiheuttaneen erityisiä ongelmia. Kuten edellä 2.2 kohdassa mainittiin, nykyisessä sopeutumisvaiheessa on edelleen monia tapauksia, joissa tuomioistuinten suoria yhteyksiä ei käytetä sen vuoksi, että asetusta ei tunneta. Todisteiden vastaanottaminen viivästyy, koska keskuselimillä pyydetään toimittamaan pyynnot toimivaltaiselle tuomioistuimelle.

2.7. Todisteiden välitön vastaanottaminen (17 artikla)

Tärkeänä piirteenä asetuksessa on myös se, että pyynnön esittänyt tuomioistuin voi välittömästi vastaanottaa todisteita toisessa jäsenvaltiossa.

Tutkimus osoittaa, että asetuksen 17 artiklassa säädettyä todisteiden välitöntä vastaanottamista käytetään edelleen hyvin vähän. Kuitenkin niissä tapauksissa, joissa sitä on käytetty, se on yksinkertaistanut ja nopeuttanut todisteiden vastaanottamista eikä yleensä ole aiheuttanut erityisiä ongelmia (ks. liite VII).

2.8. Asetuksen 18 artiklan soveltaminen (kulut)

Tutkimuksen perusteella asetuksen 18 artikla ei ole yleensä aiheuttanut ongelmia (ks. liite VIII). Tutkimus kuitenkin osoittaa, että kansallisten lakien väliset erot asiantuntijoille maksettujen palkkioiden korvaamisessa nähdään joskus kielteisinä.

⁴ On syytä huomata, että tässä suhteessa kaikki jäsenvaltiot hyväksyvät postitetut pyynnot, ja kaikki (lukuun ottamatta Puolaa ja Espanjaa) myös faksatut pyynnot. Sähköposti hyväksytään vain 13 jäsenvaltiossa (Irlanti, Italia, Kreikka, Latvia, Malta, Portugali, Ranska, Slovakia, Slovenia, Suomi, Tšekin tasavalta, Unkari ja Viro).

2.9. Tulkintaan liittyvät ongelmat

Tutkimus osoittaa, että asetus ei ole aiheuttanut merkittäviä tulkintaan liittyviä ongelmia. On kuitenkin viitteitä siitä, että käsitteet ”siviili- ja kauppaoikeudelliset asiat”, ”todisteet” ja ”tuomioistuin” eivät ole aina selviä ja että joskus lisäopastus niiden tarkasta sisällöstä katsotaan tarpeelliseksi (ks. liite IX).

Näyttää siltä, että erityisesti käsitteen ”todisteet” määritelmän puuttuminen asetuksesta on luonut ongelmia, ja se on johtanut hyvin erilaisiin tulkintoihin siitä, mitä pidetään todisteina asetuksessa tarkoitettussa merkityksessä. Tämä koskee erityisesti dna- ja verinäytteiden ottamista sekä perheen ja lapsen hyvinvointia koskevia asiantuntijoiden lausuntoja. Komissio tunnustaa, että viime kädessä vastuu käsitteen ”todisteet” tulkinnasta on Euroopan yhteisöjen tuomioistuimella⁵, mutta katsoo kuitenkin, että tätä käsitettä olisi tulkittava itsenäisesti ja asetuksen tavoitteiden saavuttamiseksi sen soveltamisalaa ei tulisi tarpeettomasti rajoittaa liian ahtaalla tulkinnalla. Näkemysten ja kokemusten vaihdon olisi tämän kysymyksen osalta jatkuttava siviilioikeudellisia asioita koskevan Euroopan oikeudellisen verkoston puitteissa.

2.10. Viittaukset kansallisiin lakeihin

Sitä, että asetuksessa useasti viitataan kansallisiin lakeihin, ei pidetä kovin ongelmallisena. Tutkimuksen mukaan esille tulee toisinaan näkemys, että kansallisia lakeja tulisi vähitellen yhdenmukaistaa (ks. liite X).

2.11. Yhteensopivuus vuoden 1970 Haagin yleissopimuksen kanssa

Asetuksen ja muiden säädösten, kuten todisteiden vastaanottamista koskevan vuoden 1970 Haagin yleissopimuksen, välillä ei ole yhteensopivuusongelmia (ks. liite XI).

2.12. Todisteiden vastaanottamisen yksinkertaistaminen ja nopeuttaminen

Asetus on yksinkertaistanut ja nopeuttanut todisteiden vastaanottamista (ks. liite XII). Jäsenvaltioiden välillä on kuitenkin huomattavaa vaihtelua siinä, missä laajuudessa näin on tapahtunut.

3. PÄÄTELMÄT

Komissio tekee seuraavat päätelmät asetuksen 1206/2001 soveltamisesta sen voimaantulon jälkeen vuonna 2004:

Asetuksen soveltaminen on yleisesti parantanut, yksinkertaistanut ja nopeuttanut tuomioistuinten välistä yhteistyötä todisteiden vastaanottamisessa siviili- tai kauppaoikeudellisissa asioissa. Asetuksella on saavutettu kaksi sen päätavoitetta, jäsenvaltioiden välisen yhteistyön yksinkertaistaminen ja todisteiden vastaanottamisen

⁵ On syytä huomata, että asetuksen tulkintaa koskeva kysymys on parhaillaan vireillä yhteisöjen tuomioistuimessa. Asiassa C-175/06 (Tedesco/Fittings Srl) ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustele, onko pyyntöä, jolla teollis- ja tekijänoikeuksia koskevan Italian lain 128 ja 130 artiklan nojalla pyydetään kuvauksen antamista, pidettävä asetuksessa EY 1206/2001 tarkoitettuna yhtenä todisteiden vastaanottamista koskevana toimenä.

nopeuttaminen, suhteellisen tyydyttävässä määrin. Yksinkertaistaminen on pääasiassa saatu aikaan ottamalla käyttöön tuomioistuinten suorat yhteydet (vaikka pyyntöjä vieläkin lähetetään joskus tai jopa usein keskuselimiin) ja vakiolomakkeet. Nopeuttamisen osalta voidaan päätellä, että useimmat pyynnot todisteiden vastaanottamisesta täytetään nopeammin kuin ennen asetuksen voimaantuloa ja asetuksessa säädetyn 90 päivän kuluessa.

Asetuksen muuttamiseen ei ole tarvetta, mutta sen toimivuutta tulisi parantaa. Erityisesti nykyisessä edelleen jatkuvassa sopeutumisvaiheessa on joitakin asetuksen soveltamista koskevia näkökohtia, joita olisi parannettava.

Ensiksikin useiden havaintojen perusteella – siviilioikeudellisia asioita koskevan Euroopan oikeudellisen verkoston käymistä keskusteluista ja kaikissa jäsenvaltioissa saatavana olevasta käsikirjasta huolimatta – asetusta ei tunneta riittävästi oikeusalalla toimivien keskuudessa. Tämä johtaa tarpeettomiin viivytyksiin ja ongelmiin.

Tämän vuoksi Euroopan siviili- ja kauppaoikeudellisen verkoston puitteissa tehtyä työtä tulisi hyödyntää paremmin jäsenvaltioissa, ja erityisesti olisi varmistettava, että käsikirjaa jaetaan laajalti oikeusalalla toimivien keskuudessa.

Näyttää siltä, että todisteiden vastaanottamisen yksinkertaistamisen ja nopeuttamisen laajuus vaihtelee huomattavasti jäsenvaltioiden välillä. Tämä tulee erityisen selvästi esille todisteiden vastaanottamiseen tarvittavan ajan suhteen, sillä joissakin jäsenvaltioissa 90 päivän määräaika ei useinkaan noudateta. Keskuselinten tehokkuus ja nykyaikaisen viestintätekniikan, erityisen videokokousten, saatavuus vaihtelee myös merkittävästi jäsenvaltioiden välillä.

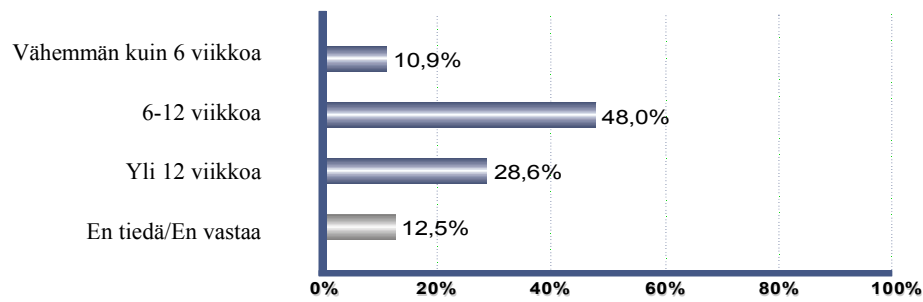
Lopuksi on todettava, että sen lisäksi, että viestintätekniikan mahdollisuuksia ei todellakaan ole täysin hyödynnetty, myös mahdollisuutta todisteiden välittömään vastaanottamiseen, mikä on asetuksella aikaansaatu tärkeä uudistus, käytetään edelleen varsin harvoin.

Edellä esitetyn perusteella komissio

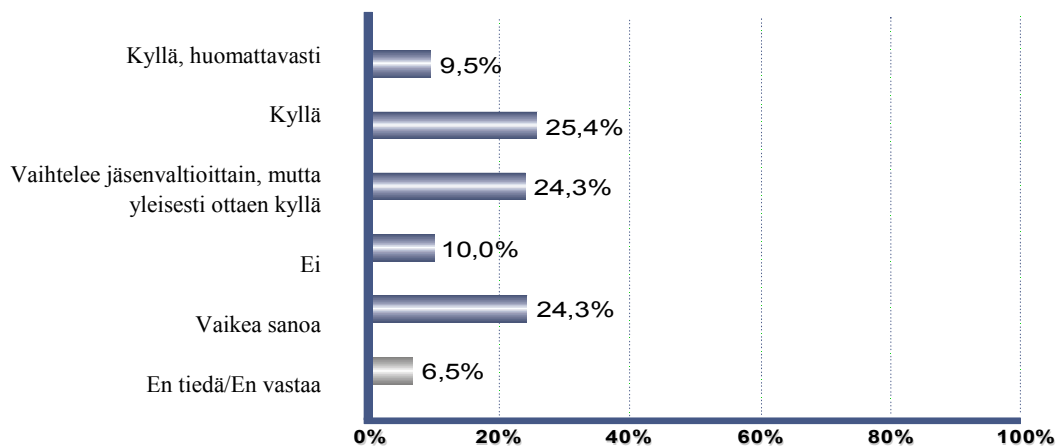
- kannustaa lisäponnistuksiin – varsinkin käsikirjan jakelun lisäksi – asetusta koskevan tuntemuksen lisäämiseksi oikeusalalla toimivien keskuudessa Euroopan unionissa
- katsoo, että jäsenvaltioiden tulisi ryhtyä toimiin sen varmistamiseksi, että pyyntöjen täyttämiseksi asetettua 90 päivän määräaika noudatetaan
- katsoo, että nykyaikaista viestintätekniikkaa, varsinkaan todisteiden vastaanottamista yksinkertaistavaa ja nopeuttavaa videoneuvottelua ei ole hyödynnetty vielä siinä määrin kuin se olisi mahdollista, ja sen vuoksi komissio kannustaa jäsenvaltioita ryhtymään toimiin tuomioistuimissa ja välitystuomioistuimissa videokokousten ottamiseksi käyttöön todisteiden vastaanottamisessa. Sekä neuvosto kokouksessaan 12.–13. kesäkuuta 2007 että Eurooppa-neuvosto kokouksessaan 21.–22. kesäkuuta 2007 ovat korostaneet sähköisen oikeuden edistämisen tärkeyttä.

Liite I: Pyyntöjen täyttämiseen tarvittu aika

Kuinka kauan pyyntöjen täyttämiseen tarvitaan keskimäärin aikaa kokemuksenne mukaan?

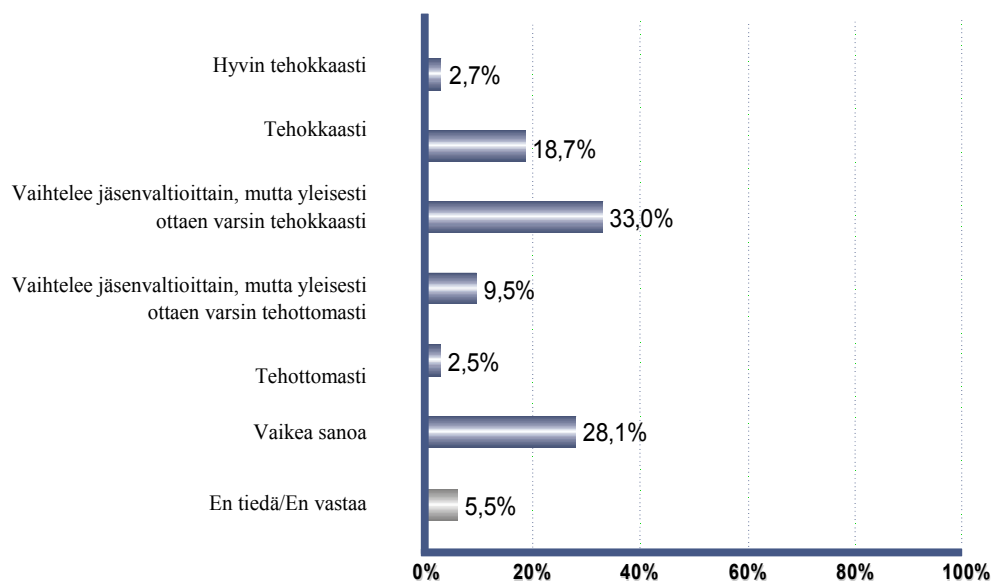

Täytetäänkö pyynnöt nopeammin kuin ennen asetuksen voimaantuloa?

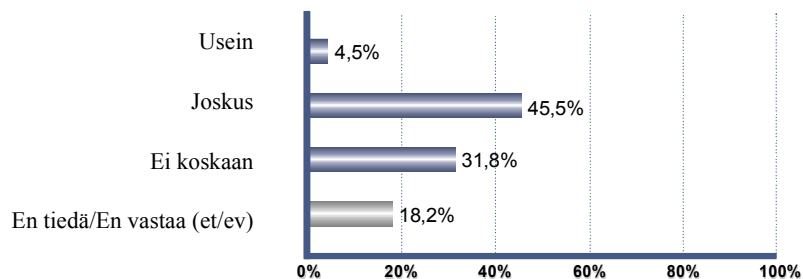

Liite II: Keskuselimet

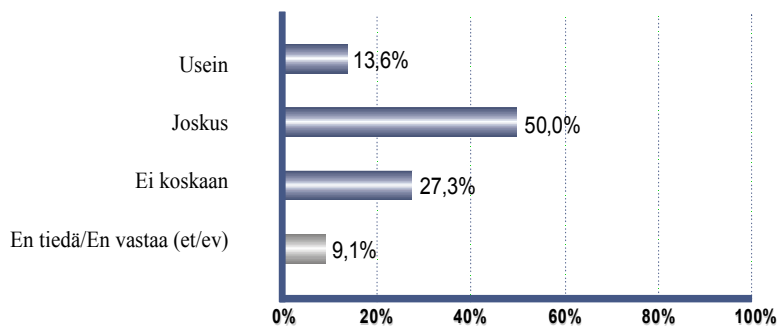
Kuinka tehokkaasti keskusyksiköt toimittavat tietoja tuomioistuimille ja pyrkivät löytämään ratkaisuja pyyntöä mahdollisesti koskeviin ongelmiin?

Kuinka usein keskuselinten on ollut etsittävä ratkaisuja vaikeuksiin, jotka ovat tulleet esiin pyynnön yhteydessä?

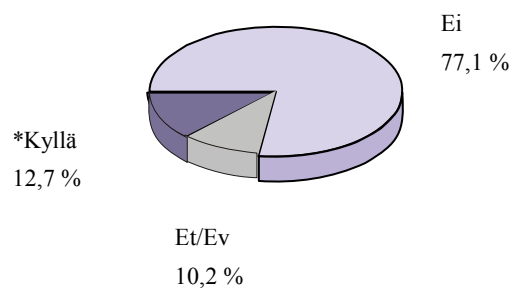

Kuinka usein keskuselimet ovat kokemuksen mukaan lähettäneet pyynnön edelleen toimivaltaiselle tuomioistuimelle pyynnön esittäneen tuomioistuimen pyynnöstä?

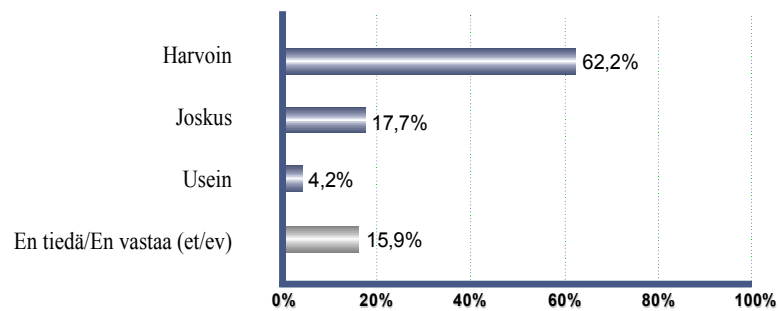
Liite III: Lomakkeet

Onko lomakkeiden käytössä ilmennyt ongelmia? Jos on, millaisten lomakkeiden kohdalla? Miksi?

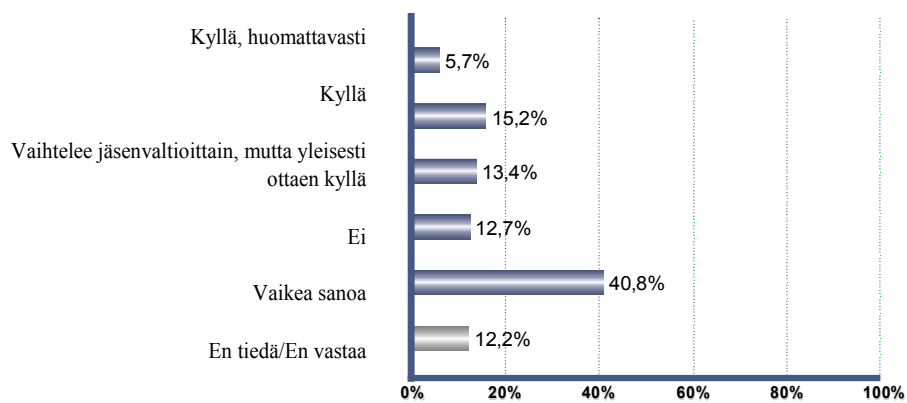

Liite IV: Viestintätekniikka

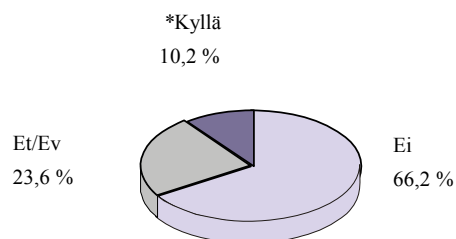
Kuinka usein todisteiden vastaanottamisessa käytetään viestintätekniikkaa? Minkälaisten pyyntöjen osalta?

Onko viestintätekniikan käyttö yksinkertaistanut ja nopeuttanut todisteiden vastaanottamista muissa jäsenvaltioissa?

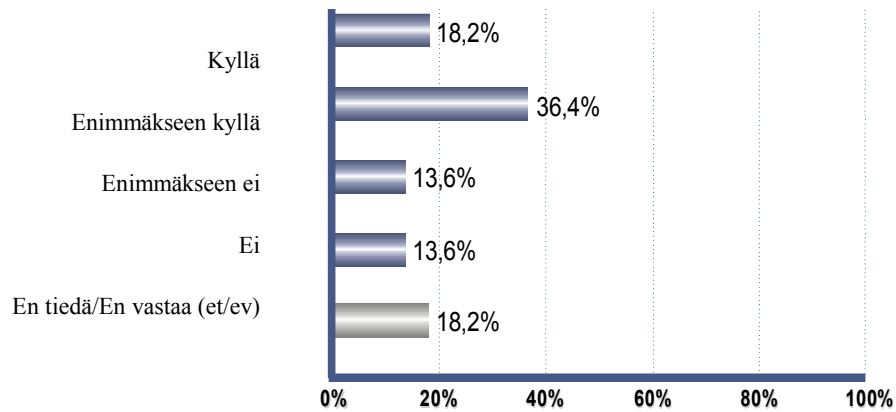

Onko viestintätekniikan käyttö aiheuttanut ongelmia? Jos on, millaisia ongelmia?

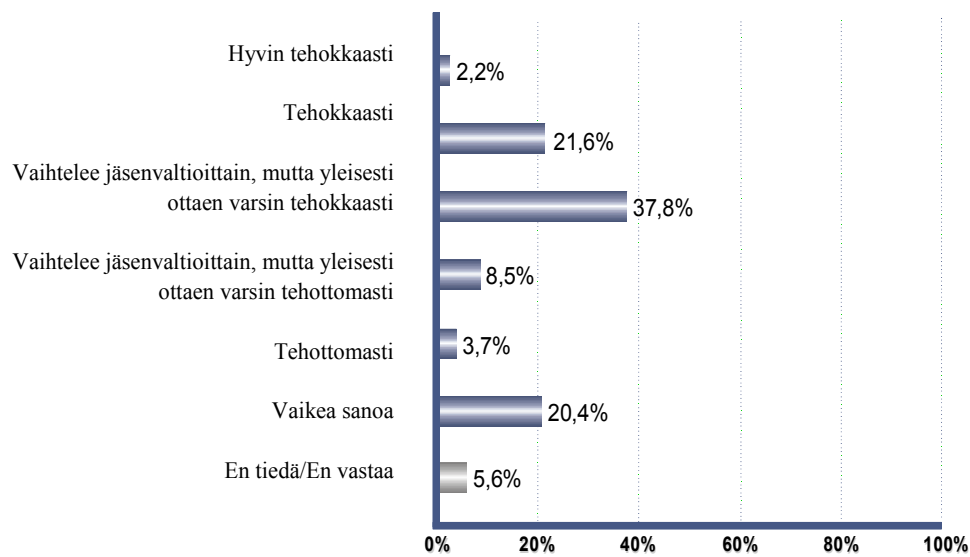
Liite V: Pyyntöjen toimitaminen

Onko jäsenvaltioonne osoitetut pyynnöt ja ilmoitukset toimitettu tämän asetuksen mukaisesti nopeinta mahdollista keinoa käyttäen (asetuksen 6 artikla) jäsenvaltioonne hyväksymällä tavalla?

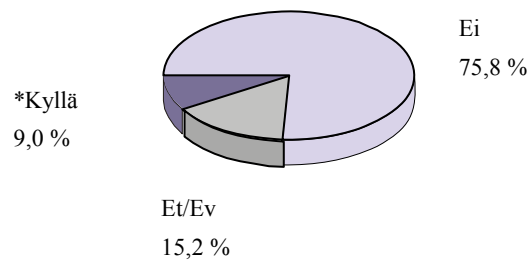

Liite VI: Tuomioistuinten suorat yhteydet

Kuinka tehokkaasti pyynnön esittäneet ja pyynnön vastaanottaneet tuomioistuimet (2 artikla) toimivat täyttäessään asetuksen mukaisia tehtäviään?

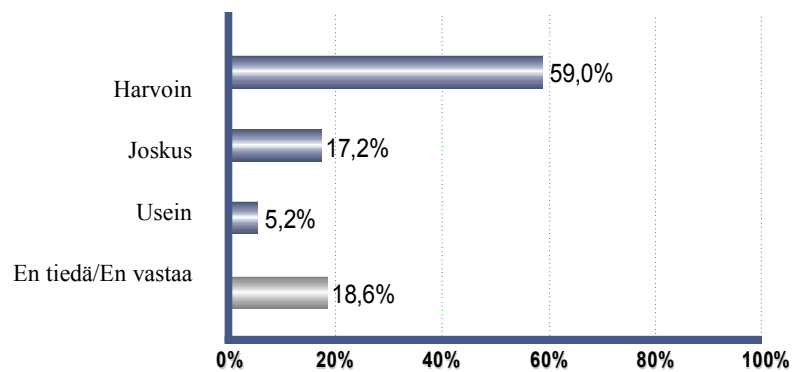

Ovatko tuomioistuinten suorat yhteydet aiheuttaneet erityisiä ongelmia?

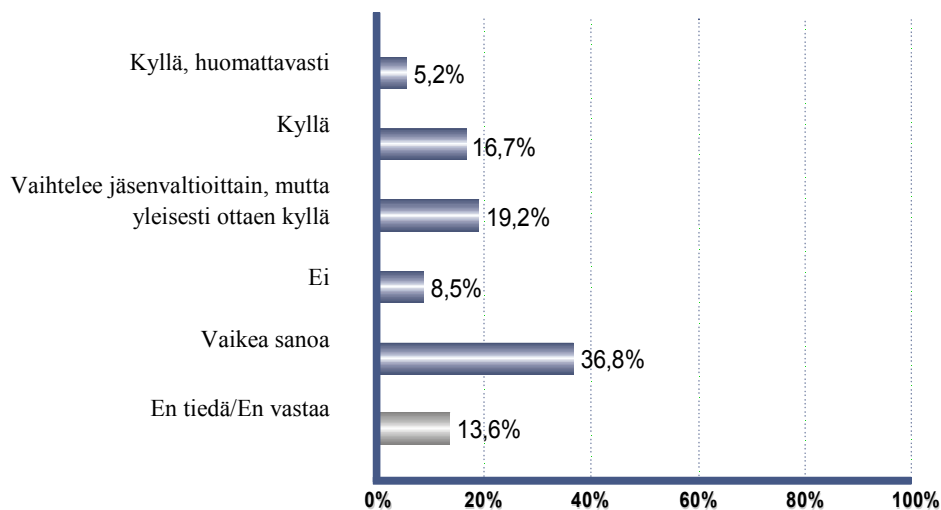

Liite VII: Todisteiden välitön vastaanottaminen

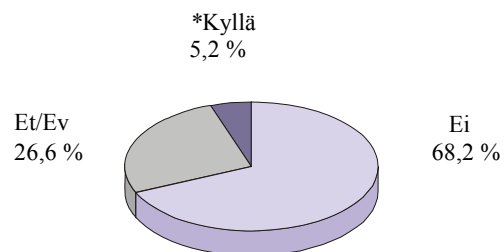
Kuinka usein todisteiden välitöntä vastaanottamista käytetään?

Onko tämän vastaanottamismenetelmän käyttöönotto yksinkertaistanut ja nopeuttanut todisteiden vastaanottamista muissa jäsenvaltioissa?

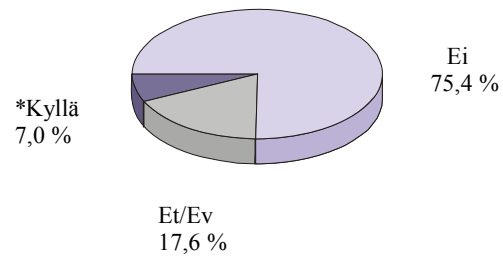

Onko 17 artiklan soveltaminen aiheuttanut ongelmia? Jos on, millaisia ongelmia?

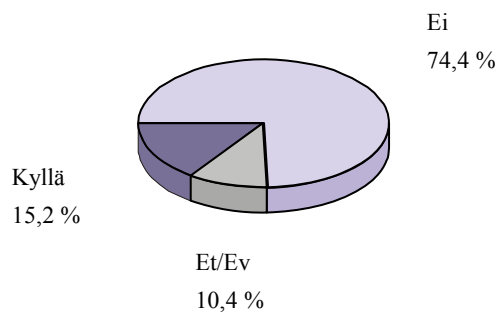
Liite VIII: Asetuksen 18 artiklan soveltaminen

Onko 18 artiklan (kulut) soveltaminen aiheuttanut ongelmia? Jos on, millaisia ongelmia?

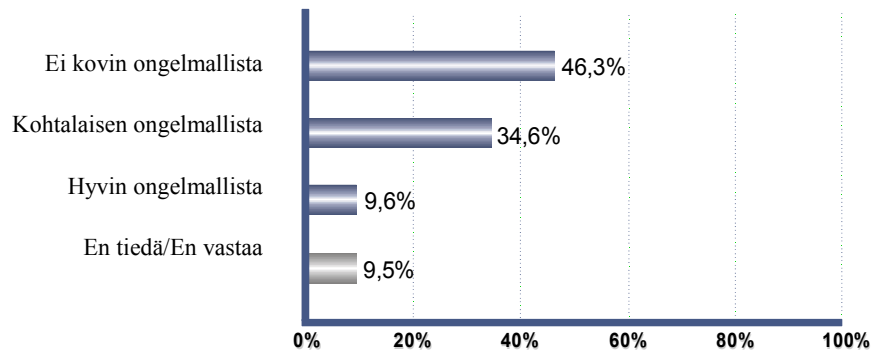
Liite IX: Tulkintaan liittyvät ongelmat

Onko asetuksen tulkinnassa ilmennyt ongelmia erityisesti sen soveltamisalan ja käsitteen ”todisteet” osalta? Onko tämä johtanut pyynnön epäämiseen (14 artikla)?

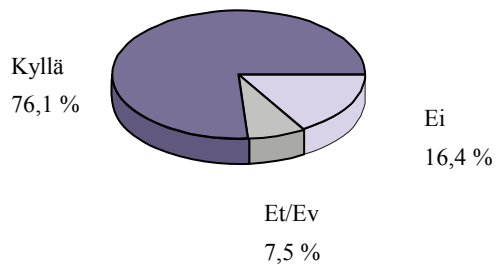

Liite X: Viittaukset kansallisiin lakeihin

Onko mielestänne ongelmallista, että asetuksessa viitataan usein jäsenvaltioiden kansallisiin lakeihin?

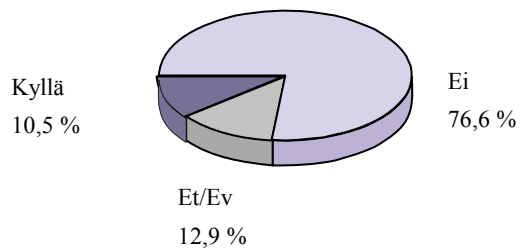

Katsotteko, että jäsenvaltioiden kansallisen prosessioikeuden yhdenmukaistaminen todisteiden vastaanottamisen osalta on toivottavaa?

Liite XI: Yhteensopivuus vuoden 1970 Haagin yleissopimuksen kanssa

Oletteko havainnut yhteensopivuusongelmia asetuksen ja muiden säädösten, kuten todisteiden vastaanottamista koskevan vuoden 1970 Haagin yleissopimuksen välillä?

Liite XII: Todisteiden vastaanottamisen yksinkertaistaminen ja nopeuttaminen

Onko asetuksen 1206/2001 soveltaminen kokemuksenne mukaan yksinkertaistanut ja nopeuttanut tuomioistuinten välistä yhteistyötä todisteiden vastaanottamisessa?

